

Rom. 8. est, quod interpellat pro nobis. Nunquid interpellat, & non etiam postulat? Immo uero
 1. Ioan. 2. quia postulat, pro eo positum est interpellat. Euidēter quippe alibi de eo dicitur: Et si quis
 peccauerit, aduocatum habemus ad patrem Iesum Christum iustum, ipse est exoratio pro
 peccatis nostris. Quanquam fortassis codices apud uos etiam in eo loco de domino Iesu
 Christo non habent interpellat pro nobis, sed postulat pro nobis. In Græco enim quo uer-
 bo hic posita sunt interpellationes, quas ipse posuisti postulationes, ipsum & illic uerbum
 est, ubi scriptum est, interpellat pro nobis. Cum igitur & qui precatur & qui orat precetur,
 & qui interpellat deum, ad hoc interpellat, ut oret & precetur, quid sibi uult quod ista ita
 posuit Apostolus, ut non sit eorum negligenda distinctio? Excepto itaque nomine genera-
 li, & salua loquendi consuetudine, secundum quam siue dicas precationem, siue orationem,
 siue interpellationem, uel postulationem, una eademq; res intelligitur, aliqua etiam singu-
 lorum istorum proprietates inquirenda est, sed ad eam liquido peruenire difficile est. Multa
 quippe hinc dici possunt quæ improbanda non sint, sed eligo in his uerbis hoc intelligere,
 quod omnis uel penè omnis frequentat ecclesia, ut preces accipiamus dictas, quas fa-
 cimus in celebratione sacramentorum, antequam illud quod est in domini mensa, incipiat
 benedici: orationes cum benedicitur & sanctificatur, & ad distribuendum cōminuitur, quam
 totam petitionem ferè omnis ecclesia dominica oratione concludit. Ad quem intellectum
 etiam uerbi græci origo nos adiuuat. Nam eam quam dicunt εὐχὴν, raro ita scriptura ponit
 ut intelligatur oratio, sed plerumque & multo usitatius uotum appellat εὐχὴν. προσευχὴν uer-
 ro, quod uerbum ita positum est, unde tractamus, semper orationem uocat. Vnde hanc uer-
 bi originem, sicut superius dixi, nonnulli minus erudite intuentes, προσευχὴν non orationem
 sed adorationem dicere uoluerūt, quæ potius προσκύνεισι dicitur. Sed quia oratio interdum
 dicitur, quæ uocatur εὐχὴν, adoratio putata est προσευχὴν. Porro si usitatius, ut dixi, in scriptu-
 ris uotum appellatur εὐχὴν, excepto nomine generali orationis, ea proprie intelligenda est
 oratio, quam facimus ad uotum, id est πρὸς εὐχὴν. Vuentur autem omnia quæ offerun-
 tur deo, maxime sancti altaris oblatio, quo sacramento prædicatur nostrum aliud uotum
 maximum, quo nos uouimus in Christo esse mansuros, utique in compage corporis Chris-
 ti. Cuius rei sacramentum est, quod unus panis unum corpus multi sumus. Ideo in huius
 sanctificatione & distributionis præparatione, existimo Apostolū iussisse proprie fieri προσ-
 ευχὰς, id est orationes, uel, ut nonnulli minus perite interpretati sunt, adorationes: hoc est
 enim ad uotum, quod usitatius in scripturis nūcupatur εὐχὴν. Interpellationes autem, siue, ut
 uestri codices habent, postulationes, fiunt cum populus benedicitur. Tunc enim antistites ue-
 lut aduocati, susceptos suos per manus impositionem misericordissimæ offerunt potestati.
 Quibus peractis & participato tanto sacramento, gratiarum actio cuncta concludit, quam
 in his etiam uerbis ultimam commēdauit Apostolus. Hæc autem causa præcipua fuit ista
 dicendi, ut his breuiter perstrictis atq; significatis, non putaretur negligendum esse quod se-
 quitur: Pro omnibus hominibus, pro regibus, & his qui in sublimitate sunt, ut quietam &
 tranquillam uitam agamus in omni pietate & charitate: ne quisquam sicut se habet huma-
 næ cogitationis infirmitas, existimaret non esse ista facienda pro his, à quibus persecutio-
 nem patiebatur ecclesia, cum membra Christi ex omni essent hominum genere colligenda.
 Vnde adiungit & dicit: Hoc enim bonum & acceptum est coram saluatore nostro deo, qui
 omnes homines uult saluos fieri, & in agnitionem ueritatis uenire. Et ne quisquam diceret
 posse esse salutis uiam in bona conuersatione, & unius dei omnipotentis cultu, sine parti-
 cipatione corporis & sanguinis Christi, Unus enim deus inquit, & unus mediator dei
 & hominum homo Christus Iesus: ut illud quod dixerat, Omnes homines uult saluos fieri,
 nullo alio modo intelligatur præstari, nisi per mediatorem, non deum quod semper uer-
 bum erat, sed hominē Christum Iesum, cum uerbū caro factum est & habitauit in nobis.
 Vnde nec illud moueat te, quod de Iudæis idē Apostolus ait: Secundum euangelium quidē
 inimici propter uos, secundum electionem autē dilecti propter patres. Altitudo quippe illa
 diuitiarum

Preces ad
consecrationē

1. Cor. 10

Benedictio sa-
cerdotis.

1. Timoth. 2

Ioan. 1

Rom. 11.